

обикнатите мотиви на Славейкова, когато изобразява народния живот. Прочетете напр. следното място в Коледари, където стопанинът излиза да обиходи своя имот:

Подранил стопанъ въ поле да иде,
Лозя и ниви самъ да обиди.
Помисли благи — среща му блага:
Самъ свети Йованъ съ злата тояга!
— Минахъ, поминахъ лозя и ниви:
Ръжът класиста коню до грива,
До шаренъ поясъ бѣла пшеница,
Гроздове тежки грѣятъ жълтица!
Стопанска грижа и трудъ усиленъ —
Тѣмъ за награда и даръ обиленъ —
Отъ Божи ржце въ твои да влѣзе...

Грижитъ и старанията на домакина да събере домъ и да го разхубави тъй го завладяватъ, че въ своите залиси — тъй не вижда какъ изчезва младостта. Но тази незабелѣзана промѣна е за него естествена, още по вече, че и късната възраст си има своите радости:

Домакинъ за домъ радѣй,
Домакия дома шета,
Тѣй полека лека крета
Домъ докле захубавѣй.
Домъ докле захубавѣй . . .
Току вижъ угасна младостъ . . .
Но пакъ идва друга радость,
Друго слънце домъ огрѣй!
Върто-кжщна млада булка,
А вѣвъ кжта златна люлка,
Златно внуче се засмѣй.

Изъ Софийско

Какъ вѣрно е схваналъ поетътъ най-имтимните желания и радости на нашия селянинъ, който въ разкошните плодове, що му дава земята и неговия усиленъ трудъ, вижда Божия награда! Трудътъ става свещенъ, благословенъ отъ Бога, и чувството на българина къмъ земята, която той облива съ сълзи и потъ и която щедро му дава най-хубавите плодове — се издига до религиозно чувство.

Плородорието — въ най-широкъ смисълъ на думата — съставя щастието на трудящия се. Идеалътъ му е честитъ животъ при пълна кжща не само съ имотъ, а и съ щастлива, весела челядь. Столоватото, — грановито дърво, за което се говори въ Коледари, означава това честито семейство:

Коренъ — синове отбрани,
А невести — китни грани;
Внуци мили —
Връшки въ небеса избили.

Така тече животътъ на българина винаги изпълненъ съ богато съдържание, — като всѣка възраст си има своята поезия. Всѣка възраст и всѣко годишно време. Съ каква дивна простота напр. сж дадени картините на годишните времена, които разкриватъ, най-важните страни — сърцевината на народния животъ въ Кървава пѣсень! Въ тѣзи стегнати но препълнени съ съдържание картини ний виждаме и сжщинската нашенска пролѣтъ съ зеленѣящите се полета, съ ниския плетъ на полугара, по край които

Разтирилъ стадо, младъ осамотенъ овчаръ,
Подплеснатъ на кривакъ, съ цафара медна свирь,
И дългий му перчемъ по вѣтъра се шири,
По вѣтъра шо вѣй въ цвѣтъ буенъ дървеса.

А ето и картината на лѣтото:

Ей слънцето посрѣдъ, на пладне спрѣно грѣе —
Пшениченъ златенъ класъ въ полето се жълтѣе;